

gangstiden, men denne Sætning er ikke formel, men reel, en Opfattelse, jeg tror, har været almindelig i det saakaldte Landmandsbankudvalg. Nu kan man disputere om, hvor lang Overgangstiden er, men saa meget er i alt Fald givet, at har Staten paa et Tidspunkt, efter at Loven af 21. September var traadt i Kraft, sagt god overfor Nationalbanken for Beløb, som har været nødvendige, for at Landmandsbanken kunde opfylde sine Forpligtelser, vil det, selv om det foreliggende Lovforslag ikke vedtages, være uhyre vanskeligt for Staten paa noget som helst Tidspunkt at undrage sig den reelle økonomiske Forpligtelse, den faktisk har. Naar vi nu alligevel beskæftiger os med dette Spørgsmaal og mener tydeligere i Loven at burde udtrykke, at nu er Statens Garanti effektiv, opfatter jeg det saaledes, at det er for yderligere at berolige ikke alene og maaske ikke særlig i Indlandet, men ogsaa i Udlandet, for saa vidt dette har Interesse i Den danske Landmandsbank direkte og den danske Pengeomsætning i al Almindelighed. Og hvis dette er nødvendigt, hvad det maa være, naar den højtærede Regering med anbefaling baade af Landmandsbankens og Nationalbankens Ledelse har fremsat et Lovforslag som det foreliggende, maa den efter min Opfattelse ikke alene formelle, men ogsaa reelle Garanti, vi er inde paa, ikke være nok. Og naar den ikke har været tilstrækkelig, men maa erstattes af den direkte Statsgaranti, bøjer vi os for dette Krav og anbefaler Lovforslaget.

Nu medfører denne Statsgaranti for en Bank selvfølgelig visse Vanskeligheder og uheldige Forhold, og dette har naturligvis saavel Regeringen som Partiet Venstre Øje for. Hvad det her drejer sig om, er først og fremmest den Stilling, som Landmandsbanken kommer til at indtage overfor andre Pengeinstitutter af samme Art i vort Land, og Partiet Venstre har ingen Sinde — det er min bestemte Opfattelse — ønsket, at Institutioner af denne Art skal stilles forskelligt. Forholdene har i dette givne Tilfælde medført, at vi maa gaa til det foreslaaede Skridt, men paa den anden Side betragter vi det som givet, at baade Regeringen og forhaabentlig ogsaa Rigsdagen til enhver Tid er opmærksom paa dette Forhold. Jeg ser derfor med Tilfredshed den Ændring, der er indført i Lovforslaget efter Forslag af det konservative Folkeparti i Folketinget, og som gaar ud paa i nogen Grad at skabe Sikkerhed for, at Forholdet ikke

bliver uheldigere end højst nødvendigt. Men ret ejendommeligt er det at lægge Mærke til, at denne Ændring i Loven er en Følge af en Frygt for, at Landmandsbanken skal faa for mange Midler, samtidig med at man siger, at det ikke er sikkert, at denne Ordning vil sikre os mod inden længe atter at staa overfor en ny Ordning af Landmandsbankens Forhold. Jeg betragter det som givet, at i det Øjeblik Indskuddene i Landmandsbanken tager Fart og den Frygt, man nærer paa de andre Pengeinstitutters Vegne, saaledes viser sig begrundet, er det naturligt at forudsætte, at Landmandsbanken ogsaa er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser. Man behøver derfor ikke at frygte for, at Lovgivningsmagten skal til en ny Lovgivning om disse Forhold, og har heller ikke nogen som helst Grund til at frygte for, at Staten kommer til at risikere hverken større eller mindre Beløb.

Saaledes som Lovforslaget blev forelagt i Folketinget, kunde jeg have givet det min Tilslutning, og jeg kunde have gjort det paa Partiet Venstres Vegne her i det høje Landsting, men jeg vil tilføje, at de Ændringer, som er indført i Folketinget, har efter min Opfattelse ikke forringet Forslaget, og jeg kan derfor vedvarende anbefale det til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling.

**Bramsnaes:** Den ærede Ordfører for Partiet Venstre benyttede Lejligheden til en stærkt rosende Omtale af den højtærede Statsminister i Anledning af Forelæggelsen af dette Lovforslag, og jeg skal indrømme, at efter min Mening trænges der i høj Grad til rosende Ord om den højtærede Statsminister til at bøde paa den noget vanskelige Stilling, for at bruge et mildt Udtryk, som Ministeriet og navnlig Statsministeren er kommet i. Om det egentlig giver ham større Sikkerhed i Befolkningens Omdømme eller større Sikkerhed i det politiske Liv, end den højtærede Statsminister har i Forvejen, tvivler jeg noget om. Jeg tvivler ikke om det ærede Medlems gode Villie til at stive Statsministeren af, men jeg tvivler om, at disse rosende Ord netop i denne Forbindelse er egnet til at forlænge den højtærede Statsministers politiske Løbebane. Men naar Venstre føler saa stærk Trang til at takke og rose Statsministeren for Ministeriets Stilling her, maa man ikke forundre sig over, at vi maa sige, at vi er ganske uenige med dem.

Den Lov, der her foreligger, er jo en